

EDITORIAL

Astăzi nu ne mai punem întrebări simple

Trăim cu adevărat într-o lume lipsită de sens sau ceea ce ar trebui să dea sens existenței nu mai este în noi?

Dacă psihologii preocupați de stadialitatea vârstelor au numit vârsta 1-3 ani perioada „de ce-urilor”, astăzi nouă, adulților, ne lipsește această vârstă, pentru că am acoperit cu răutatea simplitatea și frumusețea sufletului de copil.

De ce a îngăduit Dumnezeu să venim în lume, care este scopul nostru în viață?

Cum putem deveni sfinți? Cum putem să facem din copiii noștri sfinți?

Omul întrebărilor nepuse se înstrăinează de esența binelui și se circumscrie unei existențe lipsite de sens. Devine subiect neparticipant la planul lui Dumnezeu. Nu-l mai înspăimântă nici criza mondială, nici dezastrele sau tot mai dese

calamități naturale, nici dezechilibrul moral și moartea sufletească. Privește totul cu detașare, cu o comoditate vinovată de privitor cu telecomanda în mână, dar puțin sau deloc ancorat în problemele semenilor.

Tot ce e dezastruos e imposibil să ne atingă?!

Vorbim cât se poate de deschis despre timpuri apocaliptice, dar îmbrățișăm păcatul tot mai senini și conștienți.

Câți dintre noi ne mai întrebăm la sfârșitul unei zile: Dacă Dumnezeu este Creatorul și Cel ce stăpânește timpul, cât din acest timp, impropriu spus „al nostru”, Îi acordăm Lui? Câte minute pe zi, câte ore de participare duminică și în sărbători la Sfânta Liturghie?

Care ar fi raportul între dispoziția noastră pentru lucrarea duhovnicească și cea trupească, pe când psalmistul David spune atât de inspirat: „de n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc, de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzește. În zadar vă culcați târziu, voi care mâncați pâinea durerii, dacă nu v-ar da Domnul somn, iubiți ai Săi (Ps. 126)?

Rămâne atunci să ne întrebăm: Ce putem schimba? Nicolae Velimirovici vorbea despre o schimbare a duhurilor oamenilor.

Să ne gândim la locuitorii cetății Ninive, despre care se spune în Sfânta Scriptură că „strigarea răutății lor” ajunsese până la Dumnezeu (Iona 1, 2). „Iar oamenii din Ninive l-au dat crezare lui Dumnezeu și au propovăduit post și s-au îmbrăcat în sac de la cel mai mare până la cel mai mic.” Iar cuvântul a ajuns până la regele Ninivei, iar el s-a ridicat de pe tronul său și s-a dezbrăcat de hainele lui și s-a îmbrăcat în sac și a șezut în cenușă și s-a dat de veste: nici oamenii, nici dobitoacele, nici boii și nici oilile să nu guste nimic, nici să pască, nici să bea apă. Iar oamenii s-au îmbrăcat în sac, vitele n-au păscut. Și au strigat cu tot dinadinsul către Dumnezeu și s-au întors fiecare din calea lui cea rea și de la nedreptatea ce se afla în mâinile lor zicând: cine știe dacă lui Dumnezeu o să-I pară rău și se va îndura și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale și astfel noi nu vom pieri? (Iona 3, 5-9)

Aceasta este solidaritatea într-o bine, împreună-lucrarea în stare „să mute munții”. Dar se mai poate vorbi astăzi despre o asemenea lucrare a credinței? Nici măcar într-o familie nu s-ar putea pune toți în acord cu post, rugăciune și căință atunci când s-ar ivi o problemă. Se pare că trăim timpurile despre care Mântuitorul a spus: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci” (Matei 24, 12). Acesta este rezultatul lipsei de comunicare, al neurmării modelului dumnezeiesc, căci Dumnezeu nimic n-a lucrat fără sfat în sânul Sfintei Treimi.

Ar trebui să privim cu mai multă atenție un copil, să nu ne mai deranjeze „de ce-urile” lui interminabile și să începem să învățăm de la el, căci spune Ernest Bernea: „Copilul e mai aproape decât noi de firea lucrurilor, mai aproape de Dumnezeu. Este o făptură biblică originară. Copilul este o făptură a vieții neîntinate, este o floare deschisă luminii, este un îndemn la frumusețe și simplitate. În el vorbește frântura de cer dată omului odată cu începutul” (Îndemn la simplitate).

Să redevenim copii cu sufletul, să regăsim frumusețea și miezul întrebărilor simple!

Monica Sîrbu

EXPRINS:

Despre post și nepostire	pag. 2
Vindecarea fiului lunatic	pag. 3
Mucenicie	pag. 4
Duminica Cuv. Maria Egipteanca	pag. 5
Sf. Calinic de la Cernica	pag. 6
Duminica Floriilor	pag. 7
Nădejde de mântuire	pag. 8
Învierea Domnului	pag. 9
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Scrisoare către Rafail	pag. 12
Rugăciunea Sf. Efreem Sirul	pag. 12
Cuvânt filocalic	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Despre post și despre tentația de a nu posti

Mulți oameni sunt posesori ai unei păreri eronate când întreabă: „Ce să fac, ce este mai păcat, doar să râvnești la ceva de mâncare sau la alte lucruri sau chiar să mănânci?”. Iată cum îi duce satana pe bieții oameni de nas, le pune în față ispita de a râvni și păcatul de a mânca și cad foarte ușor în ispită și fac păcatul. Cât de viclen este diavolul și cât de ușuratic este omul! Pare un lucru banal, dar îi vedem foarte fideli acestui fel de a fi. Nu, fraților, oricâte ispite sau tentații am avea, datoria noastră morală este să luptăm împotriva lor, pentru că sunt de la diavolul și nu trebuie să ascultăm de el, pentru că este împotriva noastră și a lui Dumnezeu. Aceasta este o luptă care, atunci când ne apare în față, trebuie să o învingem, nu să ne învingă ea pe noi. De aceste ispite sau tentații spre fel de fel de păcate, nu suntem scutiți până în mormânt și deci, trebuie să facem tot posibilul, să avem cât mai multe biruințe și mai puține înfrângerii, pentru că noi cu acestea ne înfățișăm la Judecată. După aceea, mai există în popor o falsă învățătură în legătură cu postul. Ei spun că țin prima și ultima săptămână de post, lăudându-se foarte mult cu aceasta, dar iată explicația reală. Sfinții Părinți au socotit postul mai ales cel de 40 de zile, ca o scară către cer, către Dumnezeu, ca o punte ce leagă pământul de cer; deci, logic vorbind, ca să trecem această punte trebuie ținute toate cele 40 de zile, care reprezintă 40 de trepte. Dar când creștinul de azi ține primele 7 zile și ultimele 7 zile, socotim că acest post nu este ca o punte continuă, ci are numai cele două capete,

Îngerii zilelor de miercuri și vineri îi vor însoți pe drumul veșniciei pe cei ce au postit în aceste zile

Într-una din zile, Sf. Pahomie întâlnește pe cale o mulțime de oameni, ducând la groapă un om. În mulțimea aceea, Sfântul vede doi îngeri, care mergeau în urma patului cu trupul repausatului.

Nedumerindu-se de acea vedere minunată, Sfântul i-a întrebat: „Cum voi, fiind Îngeri Lumați, mergeți așa pe urma unui mort?”.

Atunci, Îngerii i-au răspuns: „Unul din noi este Miercurea, iar celălalt este Vinerea. Noi mergem pe urma lui, fiindcă aceste două zile toată viața sa le-a petrecut în post până la moarte.

Drept aceea, noi lăudăm pe cel ce se ostenește cu bună chibzuială, nevoindu-se în Dumnezeu” (Vămi I, pag. 234)

Protosinghel Ioachim Pârvulescu

– Puterea Sfințitoare a Ortodoxiei

începutul și sfârșitul; deci, este o punte ireală, nefolosibilă. Prăpastia este mare, distanța este mare de la un capăt la altul și nu se știe dacă mai poți realiza postul care te duce la mântuire. În viața Sf. Ierarh Nicolae, prăznuit de Biserica Ortodoxă la 6 decembrie, găsim consemnată următoarea întâmplare. Fiind el copil mic, Dumnezeu și-a arătat voia și lucrarea Sa printr-o minune, căci după ce l-a născut mama sa și până a crescut mai mare, Miercurea și Vinerea nu sugea lapte deloc, iar în celelalte zile sugea numai de la sânul drept al mamei sale. Dar minuni de acestea se fac până astăzi, așa cum îmi povestea o femeie despre copilul ei, că Miercurea și Vinerea nu mănâncă decât pâine, orice i-ar da. Acestea sunt semne îmbucurătoare. Câte minuni de acestea nu se întâmplă zilnic, dar oamenii sunt nepăsători, sunt ispițiți de diavolul, în multe și diverse lucrări ale sale pe pământ!

Prin post continuu trebuie să realizăm o ascensiune către perfecțiune, către unirea cu Dumnezeu. Dar nu ținând un post foarte aspru mai mult trupește, ori ca o mare înfrânare de la mâncare, fără să fie o conlucrare în armonie cu sufletul prin rugăciune și fapte bune, ci prin îmbinarea postului trupesc cu cel spiritual.

Postul, în familiile bunilor creștini, are o însemnătate și o valoare inestimabilă, așa cum ni-l prezintă Sf. Vasile cel Mare: „Postul este creșterea caselor, mama sănătății, pedagogul tinereții, podoaba bătrânilor, tovarăș bun de drum celor ce călătoresc, tovarăș credincios al soților. Bărbatul nu pune la îndoială cinstea casei sale (și a femeii sale) când vede că femeia lui postește; nici femeia nu se topește de gelozie când bărbatul ei sfințește postul” (Sf. Vasile cel Mare).

„Femeile să postească și ele, că și lor le este postul tot atât de potrivit și de firesc ca și respirația. Copiii să fie adăpați cu apa postului, ca și plantele bine crescute. Bătrânilor le este ușor postul, pentru că demult s-au obișnuit cu el” (Sf. Vasile cel Mare).

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723523449, 0745400586

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

3 aprilie – Duminică – Cuv. Nichita Mărturisitorul; Sf. Mucenic Elpidifor – Duminica a IV-a din Post (a Sfântului Ioan Scărarul) – Sf. Ev. Marcu 9, 17-32 (Vindecarea fiului lunatic); a Sfântului: Sf. Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12 (Predica de pe munte; Fericirile)

„În vremea aceea a venit un om la Iisus și, îngenunchind înaintea Lui, I-a zis: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepeneste. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și I-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. Și I-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori I-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus, apucându-l de mână, I-a ridicat, și el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe”.

-/- a Sfântului

„Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan; văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte, și așezându-Se, ucenicii Lui au venit la El. Și deschizându-și gura, îi învăța zicând: Fericiti cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor. Fericiti cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Fericiti cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul. Fericiti cei ce flămânez și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura. Fericiti cei milostivi, că aceia se vor milui. Fericiti cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiti făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema. Fericiti cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiti veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.”

Scara dumnezeiescului urcuș

„Soiul acesta de demoni prin nimic nu poate ieși decât prin rugăciune și post” (Marcu, 9, 29).

Primele două duminici din post ne arată partea lui Dumnezeu la mântuirea noastră, adică dimensiunea plină de har a adevărului mântuitor, iar duminica a patra evidențiază partea noastră la primirea darului mântuirii.

Vindecarea copilului muncit de duhul cel rău arată importanța credinței: „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9, 23), dar și victoria împotriva vrăjmașului diavol prin rugăciune și post: „Soiul acesta de demoni prin nimic nu poate ieși decât prin rugăciune și post.” (Marcu 9, 29)

Lucrarea de mântuire se face într-un curs ascendent, prin conlucrare cu harul, până la infinitul Împărăției lui Dumnezeu.

Multe daruri aduc rugăciunea și postirea celor ce lucrează la mântuirea lor.

În Vechiul Testament, patriarhul Iacob a văzut o scară cu capătul sprijinit pe pământ, iar celălalt ajungea la cer „și îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau, iar Domnul S-a arătat în capul scării.” (Facere 28, 12-13)

Biserica a închipuit „scări ale virtuților” pe treptele cărora trebuie să urce credincioșii. Ideea vieții în Hristos ca scară și ca urcuș este mult mai veche decât epoca Sfântului Ioan Scărarul.

Duminica aceasta o închinăm acestui sfânt, autorul lucrării „Scara”, ce pornește de la lepădarea de sine și ajunge la unirea cu cele 3 virtuți teologice: credința, nădejdea și dragostea.

Trăitor al veacurilor VI– VII, la vârsta de 16 ani s-a

retras într-o peșteră la poalele Muntelui Sinai, în Egiptul de azi. După 40 de ani în post și rugăciune, călugării de la Mănăstirea Sfânta Ecaterina, ctitoria lui Iustinian al Bizanțului, l-au chemat și l-au ales ca egumen. De aceea poartă numele de Sinaitul. La îndemnul egumenului Mănăstirii Rait, prietenul său, a scris lucrarea Scara. Aceasta are 30 de capitole, 30 de trepte ale urcușului duhovnicesc, primele trei constituie o introducere asupra vieții monahale, alte 23 tratează despre virtuți, iar ultimele 4, despre liniștea sfântă, despre rugăciune și eliberarea de patimi.

În Evanghelia zilei, cea din a IV-a duminică, un tată s-a rugat pentru fiul său, iar Sfântul Ioan spune despre rugăciune că este „prin însușirile ei, însoțitoarea omului și a lui Dumnezeu, este susținătoarea lumii, împăcarea cu Dumnezeu, maica lacrimelor, lucrarea îngerilor, semnul slavei.” Tatăl copilului demonizat a lucrat și el cu lucrarea îngerilor, cu rugăciunea.

După ce a văzut că ucenicii nu au reușit să-l vindece pe copil, deoarece acestia mai mult au încercat decât au crezut, tatăl a venit la Învățător să-L roage.

Mântuitorul S-a tulburat și a muștrat atât pe tatăl

copilului, cât și neamul din care venea acesta, „necredincios și îndărătnic”, neam ce credea și nu prea. „Ajută necredinței mele”, spune tatăl acesta greu încercat. Puțina lui credință l-a făcut pe Domnul să certe duhul cel necurat, care a scuturat pe cel bolnav și acesta s-a făcut ca mort.

Toate s-au luminat, iar sufletele ucenicilor s-au umplut de nedumerire: de ce nu putuseră și ei? Domnul le spune că rugăciunea și postul sunt armele celui credincios, arme cu care poate fi biruit cel rău.

Aici s-au petrecut două minuni: s-a vindecat necredința tatălui și împuținarea credinței ucenicilor, dar și boala cea grozavă a celui lunatic. Și noi putem birui pe cel viclean cu aceste arme de lumină, căci păcatul este întuneric, iar fapta cea bună lumina. Ea luminează mintea omului și îl îndeamnă la înfrânare, post, rugăciune, curăție, dragoste, milostenie, smerenie, lacrimi, pocăință, mărturisire.

Nimeni să nu zică și să lase pe mai târziu căința, ci să vină la Dumnezeu, pentru că nu mai este altă vreme după cum spune Scriptura: „Iată acum este vremea bine primită, iată, acum este ziua mântuirii.”

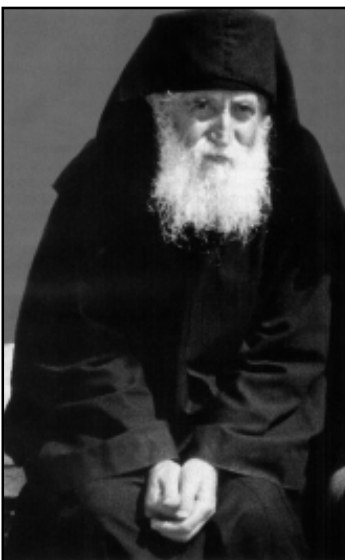
Preot Marius-Olivian Tănăsie

„Mucenicie”

Vreau să vă povestesc și un alt caz. Un tânăr oarecare a simpatizat o tânără, care trăia duhovnicește. Și pentru ca să-l simpatizeze și ea, încerca și el să trăiască duhovnicește, să meargă la biserică, etc. În cele din urmă s-au căsătorit. Însă, după câțiva ani, bărbatul acesta și-a început din nou viața sa lumească de mai înainte. Deși avea copii mari – un băiat la facultate și două fete, una la liceu și cealaltă la gimnaziu – el continua să trăiască o viață destrăbălată. Avea o întreprindere mare și câștiga mulți bani, dar cei mai mulți îi cheltuia cu viața sa desfrânată. Sărmana lui soție ținea casa prin economiile ce le făcea și copiii cu sfaturile ei.

Nu-l clevetea pe tatăl copiilor, pentru ca ei să nu se îngreșeze de el și astfel să se rănească sufletește, dar și pentru a nu fi atrași și ei de o astfel de viață, noaptea târziu, atunci când acesta se întorcea acasă, soția lui ușor îl putea justifica în fața copiilor, spunându-le că are treburi, dar la amiază când mergea acasă cu câte o prietenă, ce putea să le mai spună? Dar ce făcea acest om fără frică de Dumnezeu? Cu toate că nu merită să fie numit om, pentru că nu avea deloc omenie. Îi telefona femeii sale să-i pregătească mâncarea ce o prefera și venea la amiază, la masă cu una din prietenele lui. Sărmana mamă, îi primea cu bunătate, pentru a nu intra la gânduri copiii ei.

Dădea impresia că aceea este o prietenă a ei și că tatăl copiilor a trecut pe la ea pe acasă și a adus-o la ei cu mașina. Îi trimitea pe copii în camerele lor să învețe, pentru că se temea ca nu cumva să vadă vreo scenă rușinoasă, deoarece, din păcate, bărbatul ei nu se ferea, și făcea lucruri necuviincioase și în casă. Iar aceasta se întâmpla în fiecare zi la amiază. Și acesta atât de des își schimba prietenele, încât copiii au ajuns s-o întrebe pe mama lor: „Mamă, dar câte prietene ai?”. „Ne cunoaștem de mai

demult”, le spunea aceea.

Pe lângă toate acestea, acela o trata pe sărmana femeie mai rău decât pe o servitoare, deoarece se purta cu ea cu multă barbarie. Gândiți-vă, această mamă să slujească în fiecare zi la două dobitoace, care îi necinsteau casa, iar ea să pună mereu gânduri bune în mintea copiilor ei. Și nu știa dacă povestea aceasta se va termina vreodată, ca să poată spune: „Voi face răbdare”, și astfel să aibă puțină mângâiere. Iar povestea aceasta a durat mulți ani. Și fiindcă dăduse ticălosul, multe drepturi diavolului, era firesc să primească înfricoșătoare înrăuriri diavolești. Era ca un nebun, nu se putea controla, nimic nu-i convenea, într-o zi, alergând ca un nebun cu mașina și fiind amețit de beția poftii trupesti, a deviat de pe drum și a căzut într-o prăpastie. Mașina s-a zdrobit cu totul, iar el s-a rănit grav. L-au dus la spital, iar după o perioadă de internare, a fost adus acasă schilodit.

Dar nicio prietenă de a lui nu a venit la el, pentru că acum nu mai avea bani mulți, iar fața lui era mutilată. Atunci devotata lui soție și mama cea bună îl îngrijea cu multă bunătate, fără să-i amintească nimic din viața lui cea desfrânată. Fapta aceasta a ei l-a mișcat mult și l-a schimbat duhovnicește. S-a căit cu sinceritate și s-a spovedit. A trăit creștinește câțiva ani, în pace sufletească, apoi s-a odihnit în Domnul. După moartea tatălui, fiul său a preluat munca aceluia, și întreținea familia. Și împreună cu surorile lui au trăit în dragoste, pentru că primise învățături bune de la buna lor mamă. Această mamă a fost o eroină.

A băut ea toate otrăvurile, numai ca să nu i se destrame familia și să nu i se amărească copiii, a știut să țină corect cârma familiei, l-a mântuit și pe bărbatul ei, agonisindu-și pentru toate acestea multă răsplată în ceruri. Dumnezeu o va așeza pe această femeie în locul cel mai bun din rai.

din „Viața de familie”, de
Cuviosul Paisie Aghioritul

10 aprilie – Duminică – Sfinții Mucenici: Terentie, Pompeie, African, Maxim și Macarie; Sf. Dima – Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca) – Sf. Ev. Marcu 10, 32-45, a Cuvioasei: Luca 7, 36-50

„Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple: Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-i: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac? Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți”.

-/- a Sf. Cuvioase

„În vremea aceea, unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Iisus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă. Și iată o femeie din oraș, care era păcătoasă, aflând că prânzește în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-l ude cu lacrimi picioarele și cu părul capului ei să le șteargă; și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar văzând aceasta fariseul care-L chemase și-a zis întru sine: omul acesta, dacă ar fi prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El; ar ști că este păcătoasă. Atunci Iisus, răspunzând, a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, a zis el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci; dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci spune-Mi: care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Iar Iisus i-a răspuns: drept ai judecat. Apoi, întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă de spălat pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă Mi-a udat picioarele cu lacrimi și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a contenit să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. Pentru aceea, îți spun: iertate îți sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis către ea: iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei care ședea cu Dânsul la masă să se întrebe în gândul lor: cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: credința ta te-a mântuit, mergi în pace.”

Despre păcătoasa care a ajuns sfântă

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns în Duminica a V-a a Postului Mare, în care fiecare dintre noi încercăm să ne curățim și să ne înălțăm sufletește, străduindu-ne după voință și putere să ne apropiem mai mult de Dumnezeu și să întâmpinăm Învierea Domnului cu sufletele noastre înviate, ca o pregustare a bucuriei celei fără de sfârșit. Viața noastră, în general, se prezintă ca un neîncetat urcuș spiritual, deloc ușor, spre desăvârșire. Împotriva apropierii noastre de Dumnezeu ne stau tot felul de ispite care ne vin fie de la trup, fie de la lume, fie de la diavol. Poate purtăm în sufletele sau în conștiința noastră „păcatele tinereții și ale neștiinței noastre”, care ne apasă vrând să ne arunce în deznădejde. Sfânta, pe care Biserica ne-o pune înaintea, ne dă

un exemplu de luptă, de credință și biruință.

Viața ei, scrisă de patriarhul Sofronie al Ierusalimului (634-638), este profundă și zguduitoare totodată: o femeie dintre cele mai păcătoase, o desfrânată ajunge înger în trup. Părintele Zosima, pe când avea 53 de ani, din îndemnul primit de la Dumnezeu, și-a părăsit mănăstirea unde se ruga din tinerețe și s-a dus la altă mănăstire de lângă râul Iordan. Aici era rânduiala ca la începutul Postului Mare toți călugării să plece din mănăstire și pe toată durata postului să stea în pustie, departe unul de altul, stăruind în rugăciune. După 20 de zile, timp în care s-a afundat în pustie Părintele Zosima, a văzut în depărtare o ființă omenească, înnegrită de soare, cu părul alb, care a început să

se depărteze. Când s-a apropiat de ea, aceasta a strigat: Părinte Zosima, de ce vrei să ajungi până la mine, un om păcătos? Află că sunt femeie și goală și nu pot să mă arăt așa în fața ta. Dacă vrei neapărat să vorbim, aruncă-mi rasa, ca să mă acopăr. Părintele și-a dat seama că are înaintea o ființă plină de har, care l-a strigat pe nume și a știut că este preot, fără să-l fi văzut vreodată. Ajungând unul în fața celuilalt, amândoi au îngenucheat, cerând reciproc binecuvântare. Înaintea de a-și mărturisi viața, în timpul rugăciunii, Zosima a văzut că se înălțase de la pământ și se ruga în aer, încât Zosima s-a îndoit, temându-se că este duh. Dar și acest gând l-a cunoscut sfânta și a făcut semnul crucii pentru a-l convinge că nu este duh, ci trup. ...

Sfânta Maria era din Egipt și fusese botezată de mică. La 12 ani și-a părăsit părinții, a plecat în Alexandria și timp de 17 ani și-a dus viața batjocorindu-și trupul. Într-o vară, văzând mulți bărbați îmbarcându-se în corăbii ce plecau spre Ierusalim, la Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, s-a urcat și ea, săvârșind același păcat al desfrânării. În ziua sărbătorii, voind să intre în biserică pentru a se închina lemnului Sfintei Cruci, a fost împiedicată de o forță nevăzută. Încercând de mai multe ori, în timp ce alți credincioși intrau, ea era dată la o parte; ea a ieșit afară, dându-și seama că din pricina păcatelor ei nu poate să intre. A început să plângă, să suspine din adâncul inimii și să regrete modul în care și-a petrecut tinerețea. În această stare fiind, și-a dat seama că se așezase chiar sub o icoană a Maicii Domnului. A căzut cu fața la pământ și s-a rugat Maicii Domnului, făgăduind că nu-și va mai întina trupul, va renunța la lume, numai să-i ajute să se închine și ea Sfintei Cruci. Simțind o întărire lăuntrică, a încercat din nou să intre și în chip minunat acum parcă era împinsă să intre. După ce s-a închinat, s-a întors la icoana Maicii Domnului și i-a mulțumit lui Dumnezeu care primește pocăința prin mijlocirea Maicii Sale, rugând-o să-i fie îndrumătoare. Atunci a auzit un

glas strigând: Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi. A trecut Iordanul și a petrecut în pustie 47 de ani. Primii 17 ani au fost cumpliți. Își dorea mâncărurile gustoase, vinul și petrecerile din lume, dar ea nu avea nici apă de băut. Când se aprindea gândul desfrânării în inima ei, se arunca cu fața la pământ, uneori o zi și o noapte, cerând ajutor prin Născătoarea de Dumnezeu, și nu se ridica până când nu vedea o lumină în jurul ei, care îi aducea o mare liniște, alungându-i tulburarea. Ajutată de Dumnezeu și întărită prin rugăciune, a trăit așa încă 30 de ani, îndurând frigul sau arșița, hrănindu-se cu ceea ce găsea în pustie, fără să vadă față omenească în tot acest timp.

După ce și-a terminat spovedania, l-a rugat pe părintele Zosima ca în anul următor, în Joia cea Mare, s-o aștepte pe malul Iordanului cu Sfintele Taine, ca să o împărtășească. În anul următor, părintele Zosima a văzut-o trecând Iordanul pe deasupra apei. După ce s-a împărtășit, l-a rugat pe părinte ca anul următor să vină în pustie, în locul unde s-au întâlnit. Acolo părintele a găsit-o întinsă la pământ, cu fața spre răsărit, având alături inscripția: Îngroapă, Părinte Zosima, în acest loc trupul smeritei Maria. Dă țărâna țărânei și te roagă Domnului pentru mine, aceea ce a răposat în luna lui Farmutie egiptenește, iară grecește Aprilie întâiu, în chiar noaptea mântuitoarelor Patimi ale lui Hristos, după împărtășirea Cinei celei de Taină. Neavând cu ce să sape pământul uscat, s-a rugat și a văzut apropiindu-se un leu, care a început să-i lingă picioarele Cuvioasei. Rugat de bătrânul Zosima, leul a săpat cu ghearele groapa, care a primit trupul Cuvioasei Maria Egipteanca.

Viața Sfintei Maria Egipteanca reprezintă un exemplu prin care Biserica ne cheamă din viața păcătoasă: ai căzut, ridică-te; ai căzut din nou, ridică-te iarăși. Cerând ajutorul lui Dumnezeu, vei începe lupta împotriva patimilor și a răului care te stăpânește.

Preot Gheorghe Ionașcu

11 aprilie – Luni – Sf. Ierarh Calinic de la Cernica; Sf. Mucenic Antipa, Episcopul Pergamului Asiei – Sf. Ev. Ioan 10, 9-16

„Zis-a Domnul: Eu sunt ușa; dacă va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși, și pășune va afla. Furul nu vine decât să fure, să junghie și să piardă. Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun își pune viața pentru oile sale. Iar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge, iar lupul răpește și risipește oile. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-l doare inima de oi. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl; și Eu îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor”.

Acest fericit Părinte Calinic s-a născut în orașul București, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinți români, temători de Dumnezeu, și a primit, la Sfântul Botez, numele de Constantin. Când avea vârsta de 20 de ani, tânărul Constantin, din îndemn lăuntric, și-a îndreptat pașii către mănăstirea Cernica, din apropiere, unde a fost primit cu dragoste părintească de starețul Timotei. După un an de ascultare duhovnicească și de curate osteneli, a fost tuns în călugărie, schimbându-și numele în Calinic. Peste o lună, apoi, s-a învrednicit a fi hirotonit ierodiacon.

În mănăstirea Cernica a viețuit Sfântul Calinic patruzeci și trei de ani, nevoindu-se, zi și noapte, în post și în rugăciune, în muncă și smerenie, în răbdare și în dragoste. Drept aceea, după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit și sfințitorul dar al preoției, iar, după alți cinci ani, cu glas de obște a fost ales, de sobor, stareț al chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o, cu multă iscusință, timp de 31 de ani, săvârșind multe fapte vrednice de laudă.

În anul 1850, Preacuviosul Calinic a fost ales și sfințit

episcop al Râmnicului, unde a săvârșit mari fapte și a împlinit multe din lipsurile acestei eparhii. Cu nespuse râvnă și osteneală, a zidit din temelie biserica Episcopiei, împodobind-o cu zugrăveală și odoare scumpe și a dat viață nouă tiparului bisericesc, scoțând la lumină multe cărți de slujbă și de zidire sufletească. Dorul de viață schimnicească l-a îndemnat, atunci, să zidească o biserică la schitul Frâsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinților dornici să petreacă o viață sihăstrească, după pravila călugărilor din muntele Atosului statornicită aici de acest fericit ctitor.

Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani, după care, simțindu-se slăbit de bătrânețe și bolnav fiind, a venit iarăși, la mănăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se către Domnul, în ziua de 11 aprilie 1868. A fost îngropat, după a sa dorință, în tinda bisericii Sfântul Gheorghe.

Cât timp a viețuit pe pământ, Sfântul Calinic a dus o viață duhovnicească plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus, întru toate, rânduielilor vieții mănăstirești, trăind

în sărăcie și în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun că avea trup firav și era senin la față. Umbla mereu cu capul plecat, vorbind domol și liniștit, iar la fire era nespus de bun, milos și darnic de toți.

Acest fel de viață a făcut din el un vas ales al Domnului, împodobit fiind și cu darul facerii de minuni, precum se arată în Viața sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse

ale oamenilor, sfârșitul lor și chiar pe al său. A fost mângâiere pentru săraci și văduve, iar tot ce a agonisit, a împărțit, cu milostivire, în faceri de bine. Încă și azi, mult ajutor și mare folos sufletesc dobândesc cei ce cu credință, aleargă către acest vas ales al Domnului. Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Proloagele

17 aprilie – Duminică – Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile), (Dezlegare la pește); Duminica a VI-a din Post (a Floriilor); Sf. Ev. Ioan 12, 1-18

„Înainte de Paști cu șase zile, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel care fusese mort și pe care îl înviase din morți. Acolo l-au făcut cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei ce ședea împreună cu dânsul la masă. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters apoi cu părul ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului. Deci unul dintre ucenicii Săi, Iuda al lui Simon Iscarioteanul, care avea să-L vândă pe Dânsul, a zis: de ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă lui de săraci, ci pentru că era fur și, având punga la el, lua din ce se punea în ea. Iisus însă a zis: lăsați-o, căci pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea. Și din iudei, mulțime multă a aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci ca să-L vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți. Atunci s-au sfătuit căpeteniile preoților, ca și pe Lazăr să-l omoare, fiindcă din pricina lui mulți dintre iudei plecau de la ei și credeau în Iisus. Iar a doua zi, mulțimea de popor care venise la praznic, auzind că vine Iisus în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israel! Iar Iisus aflând un asin tânăr a șezut pe el, precum este scris: nu te teme, fiica Sionului; iată împăratul tău vine la tine, șezând pe mânzul asinei. Dar acestea nu le-au înțeles ucenicii Săi la început; ci după ce s-a preamărit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru Dânsul și că ei l-au împlinit. Deci mulțimea care fusese cu El mărturisea cum l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea a ieșit poporul înaintea Lui, pentru că auzise că a făcut această minune”.

Să-L întâmpinăm pe Domnul Hristos

„Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!” (Ioan, 12, 13)

Iată că Domnul se arată din nou Ierusalimului, a venit, a ajuns, intră în Ierusalim, se pregătește pentru Cruce, rupe zapisul lui Adam, raiul se deschide din nou și tâlharul devine locuitorul său, Biserica dănuiește, demonii se rușinează, iudeii se tulbură, iar noi ne mântuim.

În antichitate, când un rege intra solemn într-un oraș era primit cu un ceremonial de cinstire din partea locuitorilor.

Istoricul iudeu Iosif Flaviu (sec. I d. Hr.) relatează intrarea solemnă în Ierusalim a lui Alexandru cel Mare, care este întâmpinat de preoții și de arhiereul Templului, precum și de popor în haine albe, toți purtând cununi de flori și ramuri înverzite în mâini.

Cu o procesiune asemănătoare s-a petrecut și intrarea în Ierusalim a Împăratului Păcii, Iisus Hristos, în preajma mântuitoarelor Sale Patimi. Este ultima etapă a vieții pământești, ce l-a adus pe Domnul din Galileea spre încununarea operei Sale mântuitoare prin Jertfa Golgotei. Orice pelerin ce străbate pustiul lui Iuda, urcând pe drumul de 30 km de la Ierihon la Ierusalim, salută cu bucurie primele case ale Betaniei, numite azi El Azarieh, pătrunde în casa curmalilor și ajunge la Betfaghe (locul smochinilor tineri).

Minunea învierii lui Lazăr entuziasmează mulțimile și înfierbântă pe mai-marii Iudeii. Se petrec acum 3

evenimente: cina din casa lui Simon Leprosul, venirea unei mulțimi în Betania ce determină pe iudei să-l ucidă pe Lazăr și intrarea triumfală în Ierusalim. Astfel se bucură fiica Sionului, căci Împăratul său vine cu slavă.

Astăzi, mlădița care a răsărit din neamul lui Iesei este întâmpinată cu bucurie de copiii evreilor pentru că este Biruitorul morții. Copiii așteaptă cu ramuri, iar părinții lor cu săbii, acum Domnul primește rodul buzelor celor ce sug la sânul maicii lor și rostesc dogmă împărătească: „Slavă Ție, mântuiește-ne pe noi, Cel din înălțime!”

În mijlocul lor, Hristos stă pe mânz de asină, adus de ucenici din Betfaghe, El vine aici pe asin ca Împărat al Păcii (doar în război se foloseau caii), El intră în Ierusalim ca Mesia Împărat, ca Mântuitor și Domn, cum spune Prorocul Zaharia: „Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, blând și smerit, șezând pe mânzul asinei.” (Zaharia 9, 9)

În cartea Macabeilor vedem cum a fost întâmpinat Simon Macabeul, biruitorul vrăjmașilor, eroul iudeilor, iar acum vedem intrând triumfal pe Biruitorul morții. Drumul deschis de Duminica Floriilor sau a Stâlpărilor ne îndeamnă să ne pregătim duhovnicește la o participare autentică la Drumul Golgotei, urmărind să ne determine să-L întâmpinăm și noi cu nevinovăția pruncilor, cu stâlpări înverzite în baia pocăinței, strigându-l: Osana!

Să laudăm și să prăznuim dumnezeiește, să cântăm împreună cu îngerii, să săltăm împreună cu Betania și cu poporul, să înviem cu Lazăr, să murim păcatului și să înviem dreptății.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

23 aprilie – Sf. Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință – Sf. Ev. Ioan: 15, 17-27; 16, 1-2

„Zis-a Domnul ucenicilor săi: aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis. De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: „M-au urât pe nedrept”. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiți. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu”.

Trei condiții de împlinit pentru a putea nădăjdui mântuirea – după Arhimandritul Arsenie Papacioc –

Vă spun trei lucruri pe care le respectați și să știți că sunteți oameni care pot nădăjdui mântuirea:

Să fiți bine mărturisiți!

Vedeți, dacă gândești că trebuie să fii bine spovedit, peste tot vei fi controlat și iată o conduită a vieții. Plecând de la un lucru despre care crezi că s-a terminat: „Părinte, sărut mâna, am venit, am spus, acum plec! Nu, nu, frate!” Pe unde vei merge să te înregistrezi mereu!

Spovedania, dragii mei, este Taina care mântuiește! Nu Sfânta Împărtășanie! Ea desăvârșește. Sigur dacă te spovedești, Dumnezeu te dezleagă prin duhovnic și la împărtășit. Dar să te dezlege întâi!

Pe cei care trăiesc necununați nu-i putem dezlega de păcate, până nu se cunună sau până nu se despart. La fel și pe cei care, cununați fiind, au relație extraconjugală, de continuitate, trebuie să înceteze această relație pentru a putea fi primiți la spovedanie. În aceste cazuri este vorba de un păcat făcut deliberat și le spun: „Mă opresc și eu aici, e inutil să continui să vă dezleg. Vreau să ne mai vedem, dar să veniți cu noutăți!”

Am avut două cazuri grave. Întâi un om care nu voia să recunoască un păcat foarte grav, nu voia după mari insistențe să-l spună (păcatul era cunoscut de mine și încă-l repetase); „Și nu!”, „Și nu!”, n-a vrut să-l spună și sigur, nu l-am dezlegat. Era un om sănătos de 50-55 de ani și la câteva zile a murit. Dumnezeu, ca pe fiecare dintre noi, l-a dus la timp pentru iertare și numai printr-un singur cuvânt putea fi salvat.

Lucrul acesta a speriat și a înțelepțit pe mulți, mai ales pe aceia care știau păcatul pentru că-l făcuseră împreună.

Un alt caz tot atât de înspăimântător s-a petrecut cu un bolnav pe care îl țineam la mănăstire de 3 zile pentru Sfântul Maslu. Soția lui ne spusese de unele păcate grele ale lui, 3 zile l-am rugat și am insistat să se spovedească la ce duhovnic vrea, că erau mai mulți, arătându-i cu timp și blândețe că Bunul Dumnezeu a rânduit iertarea păcatelor prin spovedanie și nu a vrut cu niciun chip să se mărturisească.

Când eram noaptea la Sfântul Maslu a treia zi, a început deodată să urle pur și simplu că vin niște arapi grozavi să-l ia și vedea pe ei păcatele lui și nespuse de speriat a cerut de la mine grabnic să se spovedească (acum se făcuse înțelept). Au ieșit afară repede toți din camera unde eram și el, în viațete pătrunzătoare atât a mai putut să spună:

„... Am făcut ... Am făcut ...” și a murit în brațele mele. L-am dezlegat cu un sentiment de milă, măcar pentru dorința lui din urmă, dar era mort.

Întâmplarea aceasta s-a povestit în toată regiunea aceea mulți ani.

Iată dubiul – cea vinovată necredință și înșelare că la moarte nu vin diavoli sau îngeri buni pentru bietul tău suflet – ce izvor de neliniște și frică în clipele din urmă, când liniștea e atât de necesară! Și la ce nu se expune omul dacă e surprins de moarte!

Să căutați să fiți pomeniți la Sfintele Liturghii!

Mai întâi, se scot părțile la Proscomidie pentru sufletele pomenite apoi, după ce s-a săvârșit Epicleza, se pun în Sfântul Sânger părțile acelea și se spune așa de către preot:

„Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile sfinților Tăi”.

Și se pun toate de pe disc în potirul cu Sfântul Sânger. Deci iată, tu cu intenția ta bună ai ajuns – chiar în potir, în comuniune cu Mântuitorul.

Să faceți milostenie!

O, dacă ați ști... Și Vlahuță spunea: „Mila e toată Scriptura!”

Cel mai mare lucru posibil asta este. Pentru că atunci înseamnă că iubești. Domnule, dacă spune: „Însutit veți primi!”, nu te teme că sărăcești. Vrei să ai mai mult? Dă din „ce ești tu” și la săraci! Dar ce, urmărim să ne îmbogățim? Mă doare inima de cel sărac. Nu te doare inima de el deloc? Poziția asta de inconștientă, de stăpân, asta este dezastrul societății. Firea pervertită te îndeamnă, bineînțeles să îți cont numai de al tău și foarte greu te rupi și pentru celălalt. Și tocmai asta e porunca: să te rupi. Eu v-am spus uneori; dacă nu, vă spun acum: Eram într-o situație parcă era vis, dar parcă pare tare real, așa ... murisem și mă uitam cum se spune, la moartea mea, căci sufletul nu moare. Mă uitam la mine în coșciug și când a ajuns coșciugul să intre în groapă am zis: „ce bine este dacă lași ceva din tine afară, ceva care va mărturisi pentru tine și care te va apăra în adâncuri!” Aceea te va ajuta și pe tine să trăiești veșnic. Milostenia este ceva din Dumnezeu din tine! Milostenia nu este numai să dai din traistă. Milostenie este că accepți pe un om să stea lângă tine, fără să-l alungi în gând. Ai un coleg care are un necaz, dar trebuie să știi să-i faci o mângâiere să-i descrețești fruntea. La săraci poți să faci o rugăciune scurtă: „Doamne, miluiește-!”,

dacă nu poți să-i dai că ești în tramvai și el este pe trotuar. Întrebarea se pune: cum ne este inima noastră în legătură cu suferința din jur?

A milostivi pe unul, pe altul, aici se arată că tu ești Hristos. Apoi nici nu știi că acela pe care îl ajuți poate să fie Hristos. El întinde mâna să îți dea Împărăția Cerului și tu nici nu observi.

Frații mei, țineți minte: „cerșetorii sunt personaje biblice!” Ai trecut pe lângă mântuirea ta așa de ușor! Și mai grozav, i-ai

disprețuit! Cerșetorii nu pier niciodată. Fac sobor la margine de drum și împart ce s-a căpătat și zic: „asta-i de la cutare. Pomeneste-l, Doamne, întru Împărăția Ta!” și are valoare. Să nu așteptați să-i întâlniți! Căutați-i pentru că găsindu-i pe ei, te-ai găsit pe tine. Te-ai consemnat acolo Sus. Nu te poate uita Mântuitorul când faci o milostenie.

Obișnuți-vă să nu trăiți numai voi, să trăiți în toți care sunt cu voi, să nu lăsați mâna întinsă nici când vă dă, nici când vă cere.

24 aprilie – Învierea Domnului (Sfintele Paști); Sf. Evanghelie ce se citește în cadrul slujbei Învierii: Sf. Ev. Matei 28, 1-15

„După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră, în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată v-am spus vouă. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea. Și plecând ele, iată unii din strajă, venind în cetate, au vestit arhierilor toate cele întâmplate. Și, adunându-se ei împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor, zicând: Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam; și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără grijă vă vom face. Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați. Și s-a răspândit cuvântul acesta între iudei, până în ziua de azi”.

– la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie: Sf. Ev. Ioan 1, 1-17 –

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos”.

25 aprilie – Luni – Sfintele Paști, Sf. Apostol și Evanghelist Marcu, Sf. Cuvios Vasile de la Poiana Mărului – Sf. Ev. Ioan 1, 18-28

„Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis la El iudeii din Ierusalim, preoți și levii, ca să-l întrebe: Cine ești tu? Și el a mărturisit și n-a tăgăduit; și a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul. Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Proorocul? Și a răspuns: Nu. Deci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși? El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Îndreptați calea Domnului», precum a zis Isaia proorocul. Și trimișii erau dintre farisei. Și l-au întrebat și i-au zis: De ce botezi deci, dacă tu nu ești Hristosul, nici Ilie,

nici Proorocul? Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți, Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii. Acestea se petreceau în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan”.

26 aprilie – Marți – Sfintele Paști, Sf. Mucenici din

Dobrogea: Chiril, Chindeu și Tasiu – Sf. Ev. Luca 24, 12-35

„Și Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase. Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuti ca să nu-L cunoască. Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei l-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineată la mormânt. Și negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei, Care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.”

Predică de Paști a Sfântului Ioan Gură de Aur

„De este cineva bun credincios și iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de acest praznic bun și luminat; de este cineva slugă înțeleaptă, să intre bucurându-se întru bucuria Domnului său;

De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum dinarul; de a lucrat cineva din ceasul dintâi, să-și ia astăzi dreapta plată; de a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască; de a ajuns cineva după ceasul al șaselea, nimic să nu se îndoiască, că de nimic nu se va păgubi; de a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nimic îndoindu-se; de a ajuns cineva numai în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă că a zăbovit, că milostiv fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi; odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas, ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi; pe cel de pe urmă îl miluiește și pe cel dintâi îl mângâie; și acelaia plătește și acestuia dăruiește și faptele primește și cu voința se împacă, și lucrul cinstește și socoteala o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru și cei dintâi și cei de al doilea luați plata. Bogații și săracii împreună dănuțiți. Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți; vițelul este mare,

nimeni să nu iasă flămând, toți vă îndulciți de ospățul credinței; toți luați bogăția bunătații. Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimenea să se tânguiască pentru păcate, că iertarea din groapă a răsărit. Nimenea să nu se teamă de moarte, că ne-a slobozit pe noi moartea Mântuitorului. Stinsu-o-a pe dânsa Cel ce a fost ținut de aceea. Prădat-a iadul Cel ce s-a pogorât la iad. Amărâtu-l-a pe dânsul, gustând Trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegând-o Isaia, a strigat: iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos. Amărâtu-s-a că s-a stricat. Amărâtu-s-a că s-a batjocorit. Amărâtu-s-a că s-a omorât; amărâtu-s-a că s-a surpat; amărâtu-s-a că s-a legat. Luat-a trupul și de Dumnezeu s-a lovit; luat-a pământ și s-a întâmpinat cu cerul; luat-a ceea ce a văzut și a căzut întru ce n-a văzut.

Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Sculatu-S-a Hristos și au căzut dracii; înviat-a Hristos și se bucură îngerii; înviat-a Hristos și viață viețuiește; înviat-a Hristos și niciun mort nu este în groapă, că Hristos sculându-se din morți, începătură celor adormiți S-a făcut. Aceluia este slava și cinstea în vecii vecilor. Amin!”

PĂHĂRELE CU NECTAR

Știați că...

- Spre deosebire de anul civil care începe la 1/14 ianuarie, anul bisericesc începe la 1/14 septembrie? Potrivit tradiției moștenite din Vechiul Testament, în această zi s-a început Creația lumii și tot în această zi și-ar fi început Mântuitorul activitatea Sa publică.

- Anul bisericesc nu este identic cu anul liturgic? Anul liturgic începe în ziua Sfințelor Paști, în vreme ce anul bisericesc își are începutul pe data de 1/14 septembrie. Anul liturgic se împarte în trei mari perioade: perioada Triodului (perioada Postului Paștilor), perioada Penticostarului (perioada dintre Paști și Rusalii) și perioada Octoihului (perioada de după Rusalii).

- Pe data de 1/14 septembrie îl sărbătorim și pe Sfântul Cuvios Dionisie Exiguul, socotit părintele erei creștine? Datorită Sfântului Dionisie Exiguul putem spune astăzi că suntem în anul 2010 „după Hristos”, deoarece el a propus numărarea anilor începând cu Întruparea Domnului. Calificativul de „cel mic” sau „Exiguus” și l-a luat el însuși, din smerenie. A trecut la cele veșnice în Italia, la anul 550.

Magdalena Gheorghe
<http://ortodoxia.md>

GHCITORI

Ce se leagă cu gura
Și nu se dezleagă cu mâna?

(abrov)

Câmpul alb, oile negre
Cin-le vede nu le crede,
Cin-le paște le cunoaște.

(lusircs)

RUGĂCIUNE DUPĂ SFÂNTA SPOVEDANIE

Psalmul 102 (un psalm al lui David)

Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate binefacerile Lui. Pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta, pe Cel ce te încununează cu mila și cu îndurări, pe Cel ce umple de bunătați dorirea ta: înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale. Cel ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate. Cunoscută a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale. Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv. Nu până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă, ci cât este de departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El. Pe cât sunt de departe răsăriturile de la

apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre. În ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-Și-a aminte că țărână suntem. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori. Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul său. Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul, și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui și-și aduc aminte de poruncile Lui ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește. Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei tari la virtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui. Binecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui. Binecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui, în tot locul stăpânirii Lui, binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul.

Tâlharul care dorea să fie numit Ana

Dragii mei, săptămâna trecută v-am vorbit despre Nașterea Maicii Domnului. Pentru că a doua zi după această mare sărbătoare îi prăznuim pe Sfinții și Dreptii Părinți Ioachim și Ana, vă voi povesti astăzi o minune a Sfintei Ana. În veacul al XIX-lea, insula grecească Creta se afla sub stăpânirea turcilor. În acea vreme trăia acolo un tâlhar care făcea multe stricăciuni turcilor, dar pe creștini îi ajuta foarte mult. Făcea acest lucru și în văzul tuturor, și în taină, fără să știe nimeni că el este cel care îi ajută. Acest tâlhar îi îngrozea așa de mult pe turci, încât pașa care conducea insula i-a oferit iertarea tuturor jafurilor și nedreptăților în schimbul părăsirii insulei. Tâlharul a refuzat propunerea pașei și s-a pornit mai tare împotriva turcilor. Însă, după o vreme, Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, i s-a arătat în vis și i-a poruncit să primească propunerea pașei și să plece repede la schitul ei din Sfântul Munte. Astfel, tâlharul a fost convins că trebuie să plece, iar pașa, pentru a fi sigur că acesta părăsește insula, l-a însoțit până la Muntele Athos.

Sosind acolo, tâlharul a cerut să fie condus la Schitul Sfânta Ana. Când a ajuns la schit, el nu a vrut să facă ascultare de nimeni, dar a cerut să fie făcut monah și să îi fie pus numele Ana. Părinții de la schit au vorbit mult cu el și i-au spus că numele Ana nu este potrivit pentru un bărbat. Dar tâlharul nu ceda deloc și cerea să i se pună acest nume. În cele din urmă, părinții l-au convins să primească numele Ioachim, așa cum se numește soțul Sfintei Ana și tatăl Maicii Domnului. Apoi i-au dat o chilie lângă biserică, unde a trăit singur și a făcut ascultare cu multă smerenie față de toți părinții din schit.

Părintele Ioachim a trăit la Schitul Sfânta Ana din anul 1890 până în anul 1915. A suferit multe greutăți și lipsuri, dar s-a pocăit neîncetat pentru toate păcatele pe care le

săvârșise în viața de tâlhar. El se ruga mereu, nu lipsea niciodată de la sfintele slujbe și se împărtășea cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos.

Dumnezeu l-a răsplătit cu multe daruri duhovnicești, unul dintre acestea fiind darul înaintevererii, prin care Dumnezeu îi arăta înainte cele ce urmau să se întâmple.

Odată, trei oameni au dorit să îl întâlnească pe părintele Ioachim și să primească binecuvântare de la el. La plecare, părintele i-a dat celui dintâi trei boabe de linte, celui de-al doilea i-a dat tămieie, iar celui de-al treilea i-a dat o floare. După ce au plecat, un părinte l-a întrebat care este înțelesul acestor daruri. Părintele i-a răspuns:

- Primului i-am dat trei boabe de linte pentru că va deveni călugăr. Celui de-al doilea i-am dat tămieie pentru că atunci când se va întoarce acasă, îl va găsi pe tatăl său mort. Iar celui de-al treilea i-am dat o floare pentru că, întorcându-se acasă, el se va căsători și va da floarea viitoarei soții.

Și într-adevăr, cele spuse de părintele Ioachim s-au petrecut întocmai.

La scurt timp după acestea, părintele s-a mutat la Domnul, prezicându-și sfârșitul cu trei zile înainte.

Magdalena Gheorghe

Răspunsuri din numărul trecut:

Volumele din raft: *Între prima pagină a vol. I și ultima pagină a vol. XII sunt exact 2000 de pagini, deoarece cele 200 de pagini ale primului volum și cele 200 de pagini ale ultimului volum sunt în afara intervalului cerut.*

Ghicioarea: *Sfinții Apostoli.*

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

Doamne și Stăpânul vieții mele,
Duhul trândăviei, al griii de multe [deznădejde,
„abattement” in fr., n.tr.]

al iubirii de stăpânie și al grăirii în deșert
nu mi-l da mie!

Iar duhul curăției, al gândului smerit,
al răbdării și al dragostei,
dăruiește-mi mie, slugii Tale!

Așa, Doamne, Împărate,
dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele
și să nu osândesc pe fratele meu,
că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul (~306 – 373)
marchează slujbele Postului Mare. Este repetată de
trei ori și însoțită de trei metanii mari, închinăciuni cu
fruntea până la pământ. Metania (metanoia)
desemnează tocmai pocăința ca eliberare a noastră
de sub toată stăpânirea acestei lumi.

Cuvânt filocalic

Roadele iubirii sunt: a face bine aproapelui din
toată inima, a răbda îndelung, a fi cu îngăduință și a
folosi lucrurile cu dreaptă judecată.

(Sfântul Maxim Mărturisitorul – Filocalia 2)

Constantin Noica – Scrisoare către Rafail

„Scrisoare către Rafail” a apărut acum 42 de ani,
în revista „Prodromos”, numărul 8-9 din 1968, editată
în Germania și în Franța, și cuprinde mesajul
emoționant al lui Constantin Noica adresat fiului său,
în momentul în care Rafail s-a călugărit.

„Ce poate fi în lumea voastră, dragul meu, că te-ai
gândit să pleci din ea? Și sunt mulți – mi se spune –
care se despart de ea, chiar dacă nu intră în ordin,
ca tine. V-a mâhnit peste măsură lumea de azi? Ați
găsit că o puteți sluji de dincolo de ea? (.) În limba ta
există o vorbă a trecutului care-mi pare, într-un fel,
mai adevărată astăzi decât oricare alta.

Este cea a lui Augustin, „iubește și fă ce vrei”. Căci
dacă iubești cu adevărat – s-a spus – nu mai faci
aceea ce vrei, doar ce trebuie. Poate că lumea de
azi e uneori smintită. Ea și-a luat toate libertățile și
face tot ce-i place, dar nu iubește întotdeauna. (.)
S-a sfârșit cu lumea aproapelui; este o lume a
departelui nostru, cea în care trăim și se va trăi. Nu e
o întâmplare că eu însumi îți scriu de departe, dragul
meu, și că-ți scriu pe departe, nu de-a dreptul, ca și
cum ai fi pentru mine doar unul din Rafailii lumii.

Dar nu te dezaprob și nu i-aș dezaproba nici pe
ceilalți, chiar dacă ar fi oaste și biserică, iar nu
singurateci. Nu vă dezaprob, chiar dacă m-aș teme
că trăiți într-o lume gata făcută – și care nu mai are
ce face. (.) Eu nu am a-ți da lecții. Spre capătul vieții,
văd că nu știu mai nimic. Dar când mă uit îndărăt,
văd că e ceva sigur până și într-o viață ca a mea: e
bucuria. N-am avut dreptate decât atunci când
m-am bucurat. Omul e ființa care jubilează. Omul a
făcut bucuria, și a văzut că era bună. (.) Și-ți spun
numai: bucură-te și fă ce vrei!”

„Bun și prea frumos lucru e să meargă omul la biserică,
să aprindă una ori câteva lumânări, să se închine în fața
sfintelor icoane, să bată câteva metanii. Dar nu-i deloc
deajuns. Ni se cere să-L avem întotdeauna pe Hristos
alături de noi, în gândul nostru, în faptele și purtările
noastre.

Hristos nu a venit în lume să ne învețe o serie de noi
forme, ci să ne propună un nou mod de viață. Nu cine-Mi zice
Doamne, Doamne, va intra în împărăția lui Dumnezeu
– enunță Mântuitorul – ci acel care împlinește voia Tatălui ceresc”.

(Nicolae Steinhardt, „Dăruind vei dobândi”)

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 3 aprilie: Ce dăunează trupului și
sufletului nostru?

10 aprilie: Acatistul Sf. Calinic de la Cernica.

17 aprilie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei,
capitolul 13.

INFO: 0727.78.16.91